

Från apati till aktivitet

[singlepic id=541 w=303 h=437 float=left] **Henry Ascher, Anders Hjern (red), Studentlitteratur** "Det är möjligt att göra något, att göra mycket och det gör skillnad för barnen och för familjen" skriver Henry Ascher i förordet. Han har länge forskat om och arbetat med asylsökande och papperslösa barn. I boken skriver en rad experter om barnen med uppgivenhetssyndrom, de som kallades apatiska. De barn vars svåra tillstånd ifrågasattes och som sig själva ovetande hamnade mitt i en politisk debatt.

Det var en myt att de kunde låtsas, en myt att föräldrar förgiftade sina barn. Liksom att detta skulle vara något nytt, liknande tillstånd beskrevs redan för 500 år sedan.

Det finns inga enkla förklaringar till varför vissa flyktingbarn utvecklar svår psykisk ohälsa eller uppgivenhetssyndrom. Men det går att förebygga, behandla och hjälpa barnen och deras familjer.

Centralt är att återskapa hoppet hos föräldrarna, det är genom dem som barnet kan återfå eget hopp. För nästan alla har ett uppehållstillstånd varit nödvändigt.

Men fortfarande fattas beslut om att utvisa barn med uppgivenhetssyndrom. Fortfarande kommer barnens egna asylskäl bort i asylprocessen.

Barnläkaren Lars H Gustafsson skriver om hur svårt det är att som professionell möta barn som gett upp och om risken att bli avtrubbad. Han understryker att enligt barnkonventionen ska varje barns lika värde respekteras – även de apatiska barnens.

/KM